

har altsaa været den meget vægtige Grund for Ministeren til at optage fuldstændigt denne Plan, at han maatte antage, at den var billiget af den nævnte saa udmærket dygtige og kyndige Officere. Men jeg kan ikke lade være, fordi det er min fulde Overbeviisning, at antyde, at, efter min Mening er Artilleriet for svagt sammensat. Dets Undercorporaler, der ere saa vigtige Befalingsmænd, komme aldrig ind til senere Uvelse; naar deres første Uddannelse er forbi, blive de aldrig mere indskalbte. Jeg seer nok, hvad Grunden er dertil; det er for ogsaa ved Artilleriet at holde fast ved den Bestemmelse, at ingen Undercorporal maa ligge længere til Tjeneste end en Menig; men man kan virkelig ogsaa være for consequent; jeg troer ikke, at det vilde være nogen stor Ulykke, om Artilleriets Undercorporaler bleve indskalbte i 45 Dage længere end de Menige, og dette saameget mindre, som de jo vilde faae Betaling derfor i den firedobbelte Tid, der vilde blive dem affortet i deres Værnepligt.

Hvad det finansielle Spørgsmaal angaaer, da mener jeg ganske vist ligesom mange Andre, at det er en stor Byrde, der ved Lovforslaget bliver paalagt Folket, men jeg troer i det Hele, at Landet formaaer at bære denne Byrde. Naar man har sagt, at man maatte være Folket taknemmeligt for de Offre, det bringer, saa skal jeg ogsaa villigt samstemme deri, kun maa man ikke glemme, at, da Alle ere med at bringe Offret, saa maa ogsaa Taknemmeligheden være gjensidig. — Med Hensyn til Hærens Størrelse i det Hele synes jeg, at man er gaaet en passende Middelvei, idet man nemlig har taget alt Mandskab imellem 22 og 32 Aar, altsaa det Mandskab, som netop efter vore Forhold er bedst stillet til Krigstjeneste, og paa den anden Side er Albersgrændsen sat saaledes, at der er Intet til Hinder for noget at udvide Hærens Størrelse, deels ved at sætte andre Bestemmelser for, hvad der skal forstaaes ved at være fuldstændigt vaabendygtig, deels ved at rykke Albersgrændsen enten lidt nedad eller lidt opad. Nu er der vistnok dem, der sige, at det er forsaavidt ligegyldigt, hvad enten vi have en Hær paa 10,000 eller paa 50,000 Mand, idet den Fjende, vi faae med at gjøre, sandsynligviis vil bliv en eller anden Stormagt, som kan

sende en mange Gange større Styrke imod os, og saaledes med Lethed vil kunne undervinge os, og at det derfor vilde være langt fornuftigere slet ingen Hær at holde og istedetfor at benytte disse Millioner til dermed at fremme det sælles Velvære. Det vil let sees, at denne Betragtning hviler paa et fuldstændig materialistisk, for ikke at sige cynisk, Grundlag. Saa snart et Folk havde vedtaget ved Lov, at det ikke længer vilde have noget Forsvarsvæsen, nogen Hær, saa havde det ved den samme Lov vedtaget, at det ophørte at være en Nation (Hør!) Det er jo nemlig ikke Nok til at bære Navn af Folk eller Nation, at en sammenhobet Flok lever indenfor de samme Grændser og taler det samme Tungemaal; hvis den f. Ex. var fuldstændigt fremmed for alle høiere aandelige Interesser, hvis den ikke havde nogen Kunst, nogen Videnskab eller Literatur, saa vilde det allerede være tvivlsomt, om man kunde kalde den en Nation; men det er afgjort vist, at man ikke vilde kunne kalde den saaledes, hvis der Intet var, som den betragtede som sit sælles Gie, hvis den ikke havde en sælles Gæde, en sælles Hæder, som den sølte sig forpligtet til at værne om. — De, der mene, at man ikke skal holde nogen Hær, benytte gjerne det Argument, som ogsaa er kommet tilorde her idag, at det at have en Hær netop vilde indbyde en Fjende til at bemægtige sig os; thi, sige de, naar man har en Hær, saa vil Fjenden søge under et eller andet Paastud at komme i Rast med den, og naar det er skeet, saa vil han bruge det Raisonnement, — der jo ogsaa er blevet brugt —: Nu har jeg vædet Danmarks Sletter med mit Blod, nu forbyder min Gæde mig at give Afkald paa denne Jord, derfor beholder jeg den, i Fremtiden skal den være min. Denne Betragtning, der synes at søge sin Støtte i de Begivenheder, der ere skete her i Europa i 1864 og 1866, er ikke alene pessimistisk, men den er ogsaa forishnet, idet den for Verdens Begivenhedernes kommende Gang opstiller som Regel det, der er skeet i disse to Aar; som om netop det skulde være Normen for Verdens fremtidige Udvikling! Og dette samtidigt med, at der allerede nu er Noget, der synes at antyde, at i Fremtiden netop ganske andre